

Arrest

nr. 154 683 van 16 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 6 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat D. VANDENBROUCKE, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 28 juli 2015, verstuurd op 29 juli 2015, de grond werd meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Het ingestelde beroep komt onontvankelijk voor, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

Op 9 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Voormelde beslissingen werden op 6 november 2013 aan de verzoekende partij betekend. Uit het administratief dossier en de database waarin de rol van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgenomen is blijkt niet dat er beroep aangetekend werd tegen het inreisverbod. Bijgevolg is deze beslissing definitief geworden.

Artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...).”

Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij het wettelijk vereiste belang ontbeert bij huidig beroep met betrekking tot de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis onontvankelijk verklaard wordt. De verwerende partij mag, ingeval van een eventuele vernietiging van de beslissing, immers niets anders dan - na te hebben vastgesteld dat verzoekers nog steeds in het Rijk verblijven en onder een definitief inreisverbod, die niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, staan - vast te stellen dat het de verzoekende partij voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cfr. artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet), quod non, en dat haar aldus geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De eventuele ernst van de middelen geput uit de schending van artikel 8 van het EVRM kan er in de gegeven omstandigheden niet tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden omdat op die manier wordt ingegaan tegen het verblijfs- en toegangsverbod opgelegd door het inreisverbod van 9 oktober 2013. De verzoekende partij kan met deze middelen immers geen verder illegaal verblijf in België nastreven nu een dergelijk verblijf haar uitdrukkelijk is verboden middels het niet geschorste of opgeheven inreisverbod van 9 oktober 2013. In die optiek kan geen geoorloofd belang worden aangenomen bij het middel (cf. RvS 27 juni 2000, nr. 88.295; RvS 9 januari 2003, nr. 114.309; RvS van 10 mei 2004, nr. 131.178). De verzoekende partij dient haar grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM derhalve vooreerst aan te wenden in een procedure tot het opheffen of intrekken van de thans aan haar opgelegde inreisverbod van 9 oktober 2013.

De omstandigheid dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft om een dergelijk verzoek in te dienen, maakt haar belang bij de onderhavige vordering echter nog niet wettig aangezien artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de derdelander tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting geen enkel recht op toegang tot of verblijf heeft in het Rijk.

Daarenboven laat de verzoekende partij na om in haar verzoekschrift uiteen te zetten met wie ze een gezin vormt. Voor zover de verzoekende partij van oordeel zou zijn dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op haar privéleven, dient de Raad vast te stellen dat zij geenszins in concreto aantoonbaar dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt. In haar verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich tot een theoretische uiteenzetting en de en de verklaring “dat zij gescheiden worden van zijn vrienden en kennissen.” Er wordt echter niet toegelicht wie deze vrienden en kennissen zijn en welke relatie ze precies

onderhouden. Evenmin wordt uiteengezet hoe intense deze sociale relaties waren. Voorts dient opgemerkt te worden dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat verzoeker vooreerst een theoretisch betoog geeft omtrent artikel 3 van het EVRM en dan stelt dat “Verzoekers wijzen erop dat zij ingeval van terugkeer het slachtoffer zullen worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Indien zij teruggewezen zouden worden naar Azerbeidzjan, zal dit een zodanige psychologische ontreddeuring teweegbrengen bij haar.” De Raad wijst erop dat de verzoekende partij zich beperkt tot algemene uitspraken, die echter niet volstaan, daar degene die de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. In casu liggen dergelijke elementen niet voor. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.”

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 11 augustus 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden.

2.5. Ter terechtzitting van 16 september 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 28 juli 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“De voorzitter vraagt de partijen om te reageren op de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt te willen volharden in haar beroep en meer specifiek in de schending van de hogere rechtsnormen bepaald in de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht. Zij stelt dat zij haar in België opgebouwde privé- en gezinsleven op terechte wijze heeft aangevoerd als buitengewone omstandigheid, licht toe dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing reeds meer dan vier jaren in België verbleef zodat er sprake is van een behartenswaardig privéleven en herhaalt dat zij in de gegeven omstandigheden wenst te volharden. De verwerende partij verwijst naar haar nota en licht toe dat de aanvraag om verblijfs-machtiging werd afgewezen omdat de verzoekende partij haar identiteit niet bewijst en zij, hoewel dit een ontvankelijkheidsvoorwaarde betreft, niet de minste verklaring omtrent het ontbreken van identiteits-documenten heeft gegeven.”

2.6. Vooreerst wijst de Raad erop dat, opdat de verzoekende partij een belang zouden hebben bij de vordering, het niet volstaat dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het rechtstreekse karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Ter terechtzitting laat de verzoekende partij na haar belang bij de huidige vordering uiteen te zetten, daar zij louter volhardt in haar verzoekschrift en meer specifiek in de schending van de hogere rechtsnormen bepaald in de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht. Met haar pleidooi ter terechtzitting weerlegt de verzoekende partij de ambtshalve aangevoerde exceptie van gebrek aan belang in de beschikking van 28 juli 2015 niet. Daarenboven wijst de Raad erop dat omtrent de artikelen 3 en 8 van het EVRM uitvoerig werd gemotiveerd in de beschikking. Op voormelde motieven van de beschikking gaat de verzoekende partij niet in.

Bijgevolg dient er met betrekking tot het betoog ter terechtzitting te worden geconcludeerd dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 28 juli 2015 werd aangegeven.

Met verwijzing naar de beschikking van 28 juli 2015 is het beroep onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS